

Sygn. akt I C 382/19 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2019 r.

Sąd Rejonowy w Jaśle I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Wanat

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Lucyna Szeredy

po rozpoznaniu 15 maja 2019 r. w J.

sprawy z powództwa E. D. 2 F. (...)z siedzibą w G.

przeciwko J. G.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C upr. 382/19

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Jaśle z 15.05.2019 r.

Powód (...) 2 F. (...)z siedzibą w G. domagał się zasądzenia od pozwanej J. G. kwoty 6.345,67 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Uzasadniając żądanie wskazał, że dochodzona wierzytelność wynika z umowy pożyczki zawartej przez pozwaną 23.11.2017 r. z (...) Sp. z o.o. (...) – a obecnie (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W.. Pozwana nie wywiązała się z obowiązku spłaty pożyczki, w związku z czym wierzyciel pierwotny przelał – w drodze umowy cesji z 27.11.2017 r. – wynikającą z przedmiotowej umowy wierzytelność, na powoda. Na dochodzone roszczenie składa się niespłacony kapitał w kwocie 3.080,69 zł, odsetki umowne – 120,13 zł i 1.112,12 zł oraz 3.032,73 zł tytułem niespłaconej części opłaty operacyjnej.

Pozwana, będąc prawidłowo zawiadomioną o terminie rozprawy, nie stawiała się na nią, ani nie złożyła odpowiedzi na pozew.

W tych warunkach, stosownie do treści art. 339 § 1 k.p.c., Sąd zobligowany był do wydania w przedmiotowej sprawie wyroku zaocznego. Przytoczone w pozwie twierdzenia budziły jednak poważne wątpliwości Sądu, wobec czego uznano za konieczne przeprowadzenie postępowania dowodowego, co ograniczyło się w zasadzie do dopuszczenia dowodu z dokumentów złożonych i zawnioskowanych przez stronę powodową.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Pozwana J. G. zawarła 23.11.2017 r. z (...) Sp. z o.o.

z siedzibą we W. umowę pożyczki o nr (...) na kwotę 3.500 zł, przewidzianą do spłaty w okresie do 23.05.2020 r. Całkowita kwota do spłaty została zastrzeżona w wysokości 7.467,10 zł (dowód: kserokopia umowy pożyczki – k. 17 - 21).

Powód jest funduszem inwestycyjnym zamkniętym, wpisanym do rejestru funduszy inwestycyjnych, prowadzonego przez Sąd Okręgowy w Warszawie VII Wydział Cywilny Rejestrowy pod nr (...) (...) (dowód: kserokopia wyciągu z rejestru – k. 8 - 11).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o kserokopie dokumentów przedłożone przez powoda, których autentyczność i treść nie nasuwała wątpliwości Sądu. Nie były one również kwestionowane przez stronę przeciwną.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo jest niezasadne i podlega oddaleniu w całości.

Strona powodowa swoje roszczenie wywodziła z art. 509 k.c., dotyczącego umowy przelewu wierzytelności, jednak nie udowodniła zasadności swojego roszczenia zgodnie z treścią art. 6 k.c. ani też nie wykazała istnienia swojej legitymacji czynnej w przedmiotowej sprawie.

Podkreślić należy, że nie przedłożono do akt niniejszej sprawy dokumentu, który wykazywałby nabycie przez powoda wierzytelności względem J. G., wynikającej z umowy pożyczki o nr (...), a więc nie udowodniono, aby powód uprawniony był do dochodzenia przedmiotowej należności na drodze sądowej.

Co prawda, powód przedłożył w poczet materiału dowodowego wydruki pism adresowanych do pozwanej, a pochodzących od pierwotnego pożyczkodawcy, w których wzmiankuje się o dokonaniu przelewu wierzytelności na rzecz powoda, jednak nie są to – zdaniem Sądu – dostateczne dowody dla uznania, że wzmiankowane w tych pismach przejście wierzytelności miało miejsce.

Nie może stanowić dowodu nabycia uprawnień do ww. wierzytelności, ani wydruk komputerowy zatytułowany „pismo informujące o zmianie rachunku do spłat” (k. 12), ani też wydruki pt. „ostateczne wezwanie do zapłaty pod rygorem wypowiedzenia umowy pożyczki” (k. 13 - 14), czy „wypowiedzenie umowy pożyczki” (k. 15). Pisma te - jako wygenerowane automatycznie wydruki nie stanowią dokumentów prywatnych w rozumieniu art. 245 k.c. natomiast jako „inne środki dowodowe” nie stanowią dostatecznej podstawy dla wnioskowania o skuteczności nabycia przez powoda dochodzonej wierzytelności. Należy zauważyć, że nie zostały one nawet poświadczane za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika.

Wobec nieprzedstawienia powoływanej za podstawę faktyczną powództwa umowy cesji, Sąd nie ma możliwości oceny złożonych oświadczeń co do skuteczności nabycia dochodzonej wierzytelności. Wypada tu zaznaczyć, iż przelew jest umową, mocą której wierzyciel przenosi na osobę trzecią wierzytelność, tj. prawo podmiotowe przysługujące wierzycielowi do żądania od dłużnika, aby spełnił świadczenie. Cesja wierzytelności nie jest zatem czynnością jednostronną, a umową, z mocy której wierzyciel - cedent, przenosi na nabywcę - cesjonariusza wierzytelność przysługującą mu wobec dłużnika. Umowa przelewu jest umową przyczynową - kauzalną. Charakter przyczynowy umowy przelewu wynika z treści art. 510 k.c. (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 22.10.1999 r., III CKN 399/98, LEX nr 1218257).

Mając to na uwadze stwierdzić należy, że jednostronne oświadczenie zbywcy wierzytelności (k. 12) w przedmiocie potwierdzenia przeniesienia tytułu prawnego do wierzytelności nie może zastępować dokumentu w postaci umowy, obejmującej oświadczenia obu stron czynności prawnej. Dowód w tej postaci nie pozwala wysnuć jakichkolwiek ustaleń w przedmiocie oświadczenia woli złożonego przez drugą stronę czynności prawnej, a tym samym nie czyni zadość obowiązkowi wykazania skutecznego nabycia wierzytelności. Godzi się również zauważyć, że ocena skuteczności przeniesienia praw do wierzytelności jest rzeczą Sądu orzekającego, a nie zbywcy jako strony czynności prawnej. Tym samym pismo informujące o zmianie rachunku do wpłat jako inkorporujące jedynie oświadczenia

wiedzy zbywcy, nie stanowi dostatecznej podstawy do wnioskowania o skuteczności nabycia przez powoda praw do spornej wierzytelności.

Nie przedłożono również dokumentu doręczenia wypowiedzenia przedmiotowej umowy pożyczki, co powoduje, że nie sposób ustalić, kiedy roszczenie pożyczkodawcy wobec pozwanej stało się wymagalne i czy żądane przez powoda odsetki zostały obliczone prawidłowo.

Skutkiem braku wykazania przez stronę powodową prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest to, że twierdzenia te nie mogą leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia, co - na podstawie art. 720 k.c. w zw. z art. 509 k.c. oraz art. 6 k.c. i 232 k.p.c. - prowadzi do oddalenia powództwa.